

3. 12. 2024

Vezměte, prosíme, na vědomí, že text článku odpovídá platné právní úpravě ke dni publikace.

Autor zákona

Nedá mi to, abych se nezamyslel nad jedním dlouhodobě praktikovaným a vlastně i poněkud směšným nešvarem. Totiž, když někdo sebevědomě prohlásí, že je „autorem zákona“. A připíše to například pod název (nebo do propagačního letáku či webového sdělení) svého školení či komerční přednášky. Vsuvka pro českou a moravskou laickou veřejnost: za půldenní komerční přednášku jsou si přednášející (nejen) právníci schopni dnes s obrovskou pokorou klidně účtovat i 30 nebo 40 tisíc korun. Takže to má i své komerční dopady, nejen pohlazení ega.

Ergo kladívko, když jste „autor nějakého nového zákona“, tak je hned o komerční kurz či školení samozřejmě vyšší zájem. To je již dávno v praxi řádně odzkoušeno a vytěženo.

Dalšími „autory zákona“ jsou často politici, kteří se takto rádi titulují v rámci svým propagačních předvolebních materiálů.

In medias res: Podle ustanovení § 3 dnešního autorského zákona se ochrana autorského práva na právní předpisy, rozhodnutí a jiné úřední dokumenty prostě nevztahuje. Jedná se o tzv. „výjimky z ochrany podle práva autorského ve veřejném zájmu“. Obdobné autorsko-právní předpisy mají i mnohé jiné státy demokratické Evropy i světa.

Jednoduše řečeno, zákony nemají „autora“ ve smyslu, jaký ho má detektivní román, filmová komedie, muzikál nebo opera.

A přesto v některých odborných textech nebo výše zmíněných anoncích na komerční vzdělávací akce stále zahlédneme nafoukané: „**autor/ka zákona**“.

No, není to tak trochu, gentlemany řečeno, *vychloubačné*?

Jistě, skromnost už dávno není v módě, a kdo se nechlubí, jakoby ani nebyl. A kdo se nepochválí sám...no znáte ta různá přísloví vysmívající se de facto pokoře a slušné obyčejnosti.

Ale přesto by bylo vhodnější psát: „*odborník/expert, který se podílel na přípravě zákona.*“

Pro pět ran do Sbírký zákonů skutečným „autorem“ zákona je vždy a pouze Parlament ČR, který ten návrh několikrát projednal (ve výborech, podvýborech a na plénu) a finálně dvoukomorově schválil.

Ano, někdo ten návrh na začátku (spolu)vymyslel, sepsal, ale pokud bychom chtěli být přesní, tak by měl ten dotyčný říkat spíš, že se „částečně spolupodílel na legislativním návrhu“, než si přisvojovat autorství.

Tady se často zapomíná, že zákonodárný proces je dlouhodobá kolektivní činnost. Není to sólový koncert, kde by někdo vystoupil na pódium a zakončil ovace. Návrh zákona projde nespočtem mozků, rukou, košatých debat, pozměňovacích návrhů a hlasování. Takže pokud si někdo nárokuje autorství celého zákona, je to častokrát v roce 2024 projevem touhy po uznání a výrazem expertovy špatně skrývané neskromnosti.

Závěrem - jak říkala již dříve řada našich učitelů na brněnské právnické fakultě: chtít být „**autorem**“

zákona“ je nejen nepatřičné, ale v rozporu s tím, jak celý právní systém fungoval a funguje.

Když už, tak skromně a věcně: „Přispěl jsem k tvorbě zákona.“

JUDr. Petr Kolman, Ph.D.,

právní pedagog

© EPRAVO.CZ - Sběrka zákonů, judikatura, právo | www.epravo.cz

Další články:

- [DEAL MONITOR](#)
- [Vybrané otázky poskytování zdravotních služeb na dálku](#)
- [DEAL MONITOR](#)
- [„Za každou kauzou je živý příběh“](#)
- [Ombudsman na Maltě - základní parametry a role. A v čem bychom se mohli poučit i my v Česku?](#)
- [DEAL MONITOR](#)
- [DEAL MONITOR](#)
- [Rozhovor s JUDr. Veronikou Janoušek Rudolfovou, samostatnou advokátkou specializující se na sportovní právo](#)
- [DEAL MONITOR](#)
- [DEAL MONITOR](#)
- [DEAL MONITOR](#)